

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Michala Mazance v právní věci navrhovatelky: **AutoBinck Real Estate CZ s.r.o.**, se sídlem Na Chodovci 2457/1, Praha, zastoupená JUDr. Ing. Daliborem Vítkem, advokátem se sídlem Pod Klaudiánkou 271/4a, Praha, proti odpůrkyni: **obec Zdiby**, se sídlem Průběžná 11, Zdiby, zastoupená Mgr. Martinem Mládkem, advokátem se sídlem Ostrovní 2064/5, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I. Bc. L. Č., II. M. B., III. J. D., osoby zúčastněné II. a III. zastoupeny JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, IV. Ing. R. S., V. Ing. K. F., VI. Ing. J. O., VII. Mgr. Z. O., osoby zúčastněné VI. a VII. zastoupeny Mgr. Josefem Švandou, advokátem se sídlem Buzulucká 6, Praha, VIII. D. K., IX. A. K., X. M. N., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2018/OOP – změny č. 1 územního plánu Zdiby – vydaného usnesením Zastupitelstva obce Zdiby č. 2/10/18 ze dne 4. 10. 2018, o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2019, čj. 43 A 196/2018-223,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Martina Mládky, advokáta.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Zastupitelstvo odpůrkyně dne 4. 10. 2018 usnesením č. 2/10/18 vydalo změnu územního plánu Zdib č. 1/2018/OOP. Ta se vztahovala i na pozemky parc. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v k. ú. Z. nacházející se v ploše Z19. Pro tu byla změnou územního plánu stanoven koeficient 40 % zeleně a požadavek provést při změnách v území územní studii (se lhůtou pro pořízení 72 měsíců).

[2] Navrhovatelka (dříve AUTO PALACE PRAHA k.s.), která je vlastníkem uvedených pozemků, napadla změnu územního plánu u Krajského soudu v Praze. Namítla, že nedošlo k řádnému průběhu veřejného projednání dne 9. 8. 2018, což způsobuje nezákonnost celého

opatření obecné povahy. Změna v koeficientu zeleně byla podstatnou úpravou ve smyslu § 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a mělo tak dojít k opakovanému veřejnému projednání. Rovněž tvrdila, že změna územního plánu zasáhla do jejích schválených investičních záměrů („Areál Mazda Zdiby“) a nerespektuje stávající prostorové uspořádání. Vzhledem k tomu, že koeficient 40 % zeleně je u pozemků kategorie „OK - občanské vybavení – komerční zařízení plošně rozsáhlá“ stanoven jen pro její pozemky a pro zbytek těchto ploch je stanoven koeficient 20 %, považovala navrhovatelka danou podmínku za diskriminační. Obdobně vnímala i požadavek na pořízení územní studie, který se u jiných ploch nevyskytuje. Rovněž doba stanovená pro její vypracování je nepřiměřeně dlouhá. Úprava podmínek vztahujících se k dané ploše je účelová s cílem poškodit navrhovatelku. Změna územního plánu je nesystémová a nezohledňuje veškeré plánované záměry.

[3] Navrhovatelka posléze vzala návrh v části týkající se zrušení celé napadené změny zpět, krajský soud proto v rozsahu překračujícím plochu Z19 řízení zastavil. V části týkající se zrušení změny v rozsahu plochy Z19 pak návrh zamítl. K průběhu veřejného projednání uvedl, že podmínky jeho konání nebyly ideální, ale zároveň ani nebyly naprosto nevyhovující. Navrhovatelka neuvedla žádnou skutečnost, která by prokazovala úmysl odpůrkyně neuskutečnit veřejné projednání a ani neuvedla, jak konkrétně byla dotčena na svých právech tím, že veřejné projednání neproběhlo standardně. Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku, podle které mělo kvůli zvýšení podílu zeleně u plochy Z19 dojít k opakování veřejného projednání. Provedená změna totiž neměla negativní vliv na veřejné zájmy a nezasahovala do práv třetích osob odlišných od navrhovatelky. Změna nezasáhla ani do procesních práv navrhovatelky, neboť ta měla možnost se k ní vyjádřit, a odpůrkyně se s jejím vyjádřením dostatečně vypořádala. K námitce týkající se schváleného projektu soud uvedl, že nebylo povinností odpůrkyně převzít do změny územního plánu věcné řešení obsažené v původní podobě územního plánu. Z judikatury navíc plyne, že navrhovatelka může i po vydání změny územního plánu realizovat svůj záměr schválený v podobě územního rozhodnutí. Legitimní očekávání vztahující se k jinému záměru nebylo navrhovatelce založeno a byly taktéž dány objektivní důvody pro zpřísnění regulativů dané plochy. Požadavek přiměřeného hmotového rozsahu vůči okolní zástavbě bude předmětem navazujících nástrojů územního plánování. Krajský soud se neztotožnil ani s namítaným diskriminačním stanovením koeficientu zeleně. Plocha Z19 je totiž s ohledem na svoji velikost a umístění značně odlišná od jiných ploch v katastrálním území obce. Přísnější úprava byla přijata s ohledem na výjimečné vlastnosti dané lokality. Změna podmínek se opírá o veřejný zájem a legitimní, zákonem stanovené důvody. To obdobně platí i pro zavedení požadavku na vypracování územní studie. Soud dal za pravdu odpůrkyni, že lhůta pro pořízení studie je přiměřená. Ani námitky ohledně skutečností zakládajících nesystémovost nemohou podle soudu nijak zpochybnit zákonnost napadené změny územního plánu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření odpůrkyně a osob zúčastněných na řízení

[4] Navrhovatelka (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Upozornila na procesní vady při pořizování změny územního plánu. První z nich spočívá v nekonání veřejného projednání návrhu změny kvůli nevyhovujícím klimatickým podmínkám. Odpůrkyně i přes velký zájem veřejnosti nezajistila dostatečně vhodné prostory pro konání veřejného projednání (panovalo horké počasí a v zajištěné místnosti nebylo dýchateľno). Podle stěžovatelky měl být vyslyšen požadavek veřejnosti a veřejné projednání mělo být přesunuto na jiný termín do vhodnějších prostor (byť by zastupitelstvo změnu do konce volebního období již nestihlo projednat). Pokud krajský soud dospěl k tomu, že stěžovatelka byla schopna se kvalifikovaně vyjádřit i bez odborného výkladu projektanta při veřejném projednání, pak aprobejuje, že fáze veřejného projednání je zbytečná. Další vada se týká toho, že změna koeficientu zeleně je podstatnou změnou územního plánu, a proto mělo být konáno dle § 53

pokračování

odst. 2 stavebního zákona opakované veřejné projednání. To obdobně platí i pro územní studii, která byla doplněna po společném jednání a která nebyla na veřejném jednání prodiskutována. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že koeficient zeleně 40 % není diskriminační oproti ostatním vlastníkům, kteří mají stanoven koeficient 20 %. Velikost plochy neodůvodňuje odlišný přístup. Koeficient 20 % neodpovídá požadavku plynoucímu ze Zásad územního rozvoje Středočeského kraje a ani ze stanovisek dotčených orgánů. Stěžovatelka dále upozornila na stavební uzávěru, kterou schválila Rada obce Zdiby a do které je zahrnuta i plocha Z19. Přestože soud deklaroval, že napadenou změnou není dotčena možnost realizace projektu, pro který má stěžovatelka povolení, tímto krokem odpůrkyně znemožnila stěžovatelce výstavbu. Tím byla potvrzena nesystémovost a předčasnost přijaté změny územního plánu.

[5] Odpůrkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že veřejné projednání proběhlo v souladu se zákonem. Ztotožnila se s krajským soudem v tom, že jí nelze přičítat k tíži, pokud veřejnost neumožnila veřejné projednání uskutečnit. K namítané podstatné změně návrhu uvedla, že koeficient ve výši 40 % byl již v původním návrhu změny. Ačkoliv došlo před veřejným projednáním ke snížení koeficientu, po oprávněných námitkách jiných účastníků a stanovisku krajského úřadu byl koeficient upraven na původní hodnotu. Chybějící opakované projednání návrhu neznamenal zkrácení procesních práv stěžovatelky, jelikož ta se v předchozích fázích procesu k otázce koeficientu zeleně dostatečně vyjádřila, na což odpůrkyně odpovídajícím způsobem reagovala. K územní studii odpůrkyně uvedla, že tuto podmínku obsahoval návrh změny územního plánu již ve verzi určené k veřejnému projednání a předmětem úpravy byla pouze výše koeficientu. Krajský soud přitom shledal požadavek na pořízení územní studie za legitimní. K namítanému diskriminačnímu postupu dodala, že vzala v potaz jak zájmy jednotlivců, tak i veřejný zájem. Zohlednila umístění plochy Z19 ve vztahu k již existujícím stavbám na území obce, zejména kulturním památkám, a svůj postup řádně odůvodnila. K námitce upozorňující na stavební uzávěru odpůrkyně uvedla, že předmětem tohoto řízení je změna územního plánu.

[6] Osoba zúčastněná na řízení IV. ke kasační stížnosti uvedla, že zrušením napadené změny by došlo k zásahu do jejích vlastnických práv k pozemkům, které se nacházejí na druhé straně obce a které s pozemky stěžovatelky nijak nesouvisí. Veřejné projednání proběhlo v souladu se zákonem, neboť odpůrkyně zajistila veškeré nutné podmínky, avšak veřejnost neumožnila projednání dokončit. Osoby zúčastněné II. a III. poukázaly na to, že koeficient 40 % zeleně byl uveden již v původním návrhu, tedy se ani nemohlo jednat o podstatné úpravy změny územního plánu. K namítané diskriminaci uvedly, že jiné plochy se stejným využitím nebyly předmětem pořizování změny územního plánu. Požadavek provedení územní studie byl projednán již na společném jednání. Pro stěžovatelku se nejedná o novou skutečnost. Návrh na zrušení stavební uzávěry je předmětem jiného řízení. Osoby zúčastněné VI. a VII. naopak souhlasí se stěžovatelkou v tom, že veřejné projednání fakticky neproběhlo, což představuje zásadní procesní vadu. Jelikož konání veřejného projednání je objektivní podmínkou, stěžovatelka nemusela prokazovat, že v důsledku chybějícího veřejného projednání byla zkrácena na svých právech.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem pokládá zdejší soud za nutné zdůraznit, že ačkoliv kasační stížnost obsahuje čtyři okruhy námitek, stěžovatelka v nich převážně opakuje již dříve uplatněnou argumentaci a jen v omezené míře reaguje na konkrétní závěry napadeného rozsudku. Právě zpochybnění závěrů krajského soudu však představuje nutný předpoklad posouzení uplatněné argumentace jako přípustné kasační námitky (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Ačkoliv kasační stížnost stěžovatelky lze ve výše uvedeném smyslu ještě považovat za projednatelnou, je třeba současně zdůraznit, že uplatněné námitky se nesou z velké části v obecnějším duchu. V tomto ohledu je nutno připomenout, že kvalita a podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde kasační stížnosti). K určitosti žalobních bodů se vyslovil v rozsudku z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, i rozšířený senát tak, že „[č]ím je žalobní bod [...] obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcovy advokáta“ (závěry jsou přenositelné i pro řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy).

[10] Námitky stěžovatelky se předně týkají neprovedení řádného veřejného projednání návrhu napadené změny územního plánu. V této souvislosti obecně platí, že obsah veřejného projednání při pořizování územně plánovací dokumentace lze rozdělit do dvou fází: první část tvoří odborné informování veřejnosti o připravovaném opatření obecné povahy, na němž bude zajištěna účast projektanta (§ 22 odst. 4 stavebního zákona), druhou fází představuje veřejná diskuse spojená s ústním přednesem písemně podaných námitek a připomínek, která by měla být doplněna vyjádřeními dotčených orgánů a dalších přítomných odborníků podílejících se na zpracování opatření obecné povahy (§ 22 odst. 3). Obě zmíněné fáze veřejného projednání jsou stejně důležité, a proto by jim měl být věnován srovnatelný časový prostor přiměřený jak množství uplatněných námitek a připomínek, tak významu přijímané územně plánovací dokumentace (srov. rozsudek NSS z 21. 6. 2012, čj. 1 Ao 7/2011 - 526). Kasační soud však zároveň zdůrazňuje, že jakékoliv porušení procesních postupů (norem) automaticky nemůže vést ke zrušení opatření obecné povahy (srov. rozsudek NSS z 27. 7. 2017, čj. 9 As 283/2016 - 42). Ve shodě s krajským soudem je třeba upozornit i na to, že vada v procesu pořizování změny územního plánu je důvodem pro jeho zrušení (zrušení jeho částí) pouze za podmínky, jestliže se mohlo porušení procesního práva projevit v hmotněprávní sféře navrhovatele.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti v této souvislosti především nijak konkrétně netvrdí, že by se v napadené změně územního plánu nebyla schopna z důvodu neposkytnutého výkladu projektanta při veřejném projednání orientovat. Problematické části (z jejího pohledu) dané změny spočívající v nastavení koeficientu zeleně zjevně porozuměla a uplatnila k ní ve stanovené lhůtě námitku. Krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně vysvětlil, proč nepovažuje chybějící odborný výklad projektanta za vadu odůvodňující zrušení napadené změny (viz bod 52. odůvodnění). Nelze tedy souhlasit s tím, že by snad závěry krajského soudu (jak nyní tvrdí stěžovatelka) aprobovaly „zbytečnost“ dané fáze veřejného projednání návrhu. Krajský soud současně detailně vysvětlil, proč podle něj nelze klást existující klimatické podmínky (vysokou teplotu v místnosti určené k projednání návrhu) za vinu odpůrkyni, na což však stěžovatelka nijak konkrétně nereaguje (zejm. otázka nutnosti plánovat veřejné projednání ve velkém předstihu). Hovoří-li stěžovatelka obecně o zajištění vhodnějších prostor, je třeba poznamenat, že krajský soud připustil, že podmínky, za nichž veřejné projednání proběhlo, nebyly ideální. Výše uvedené však ještě bez dalšího nemůže být dostatečné ke zrušení napadeného opatření obecné povahy, a to tím spíše, pokud se krajský soud zabýval i dalšími okolnostmi veřejného projednání (které bylo s ohledem na překřikování veřejnosti „po hodině marných snah“ ukončeno). Ty spočívaly mimo jiné ve větratelnosti místnosti, zatažení žaluzií, počtu připravených míst, možnosti projednat návrh dvakrát v menších skupinách apod. Nejvyšší správní soud k výše uvedenému dodává, že v návaznosti na uplatněné kasační námitky ani neshledal, by jednání odpůrkyně jevilo

pokračování

známky účelovosti s cílem obejít zákonnou povinnost provést veřejné projednání návrhu změny územního plánu (odpůrkyně v souladu s § 52 odst. 1 stavebního zákona s dostatečným předstihem prostřednictvím veřejné vyhlášky oznámila konání veřejného projednání, zajistila k tomu prostory dle svých provozních možností a i přítomnost projektanta). Soud uvedeným nepředjímá, jak by rozhodoval v situaci, v níž by odpůrkyně některé fáze pořizování územního plánu (jeho změny) zcela vynechala, záměrně vytvořila podmínky pro to, aby bylo veřejné projednání i s jejím přičiněním značně nekomfortní a odrazující od účasti na veřejném projednání či dokonce takovou účast fakticky znemožňující (což by se mohlo týkat i klimatických podmínek v místě veřejného projednání), případně by k takové situaci došlo i z objektivních příčin. Jak však bylo uvedeno již v úvodu, kasační stížnost v zásadě nepolemizuje se závěry krajského soudu, podle nichž ze strany odpůrkyně nedošlo k úmyslnému zmaření projednání, a nebyla ani zkrácena veřejná subjektivní práva stěžovatelky. Ta nyní nepředestřela argumentaci, proč by i v této situaci mělo dojít ke zrušení napadených částí opatření obecné povahy. Je tedy možno uzavřít, že ani s ohledem na uplatněné kasační námítky není zřejmé, jak konkrétně byla stěžovatelka poškozena na svých právech v důsledku nekonání řádného veřejného projednání, resp. že by se v dané věci jednalo o účelové jednání odpůrkyně směřující k zamezení konání veřejného projednání. Daný okruh kasačních námitek proto není důvodný.

[12] Druhý okruh uplatněných kasačních námitek se týká otázky, zda opětovné zvýšení koeficientu zeleně pro plochu Z19 po veřejném projednání, resp. doplnění povinnosti vypracovat územní studii, znamená podstatnou úpravu změny územního plánu, na základě které bylo nutno zopakovat veřejné projednání. Stěžovatelka v této souvislosti v obou případech (zvýšení koeficientu i doplnění požadavku územní studie) uvádí, že i podle krajského soudu se jedná o podstatnou změnu územního plánu a v takovém případě se tedy měl upravený návrh projednat v opakovaném veřejném projednání. Odpůrkyně tak ovšem neučinila, čímž podle stěžovatelky zasáhla do její „materiálně-právní sféry“. V tomto směru je nicméně nutno připomenout, že krajský soud jednoznačně uzavřel, že provedená úprava měla být projednána se stěžovatelkou (jakožto jedinou osobou dotčenou danou úpravou na právech), k čemuž však nedošlo. Jak ovšem krajský soud vysvětlil, tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy, a to především pro chybějící vztah mezi shledanou vadou a obsahem napadeného opatření, který vycházel ze závazných stanovisek dotčených orgánů (viz zejm. body 53. s 54. odůvodnění rozsudku). V případě studie pak krajský soud uvedl, že podmínění rozhodování pořízením územní studie bylo (byť s jinou výší koeficientu zeleně) obsaženo již v návrhu změny předloženého k veřejnému projednání (viz bod 66. odůvodnění). Není tedy především pravdou, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti, že by ve vztahu ke změně koeficientu i podmínky studie krajský soud dospěl k tomu, že se jedná o podstatnou změnu návrhu. Stěžovatelka navíc „materiálně-právní zásab“ do svých práv spatřuje (bez bližšího vysvětlení) toliko v neprovedení opakovaného veřejného projednání, tedy právě a pouze v procesním pochybení odpůrkyně. Ani tomuto okruhu kasačních námitek proto nelze vyhovět.

[13] Jde-li o tvrzený diskriminační přístup odpůrkyně k pozemkům stěžovatelky, zde krajský soud v napadeném rozsudku vyšel z toho, že plocha Z19 je vzhledem ke své velikosti a umístění nesrovnatelně odlišná od jiných ploch v katastrálním území obce. Přísnější úprava byla přijata s ohledem na výjimečné vlastnosti dané lokality. Stěžovatelka v této souvislosti v kasační stížnosti předně vyslovila obecný nesouhlas se závěry krajského soudu, pokud jde o diskriminaci ve vztahu k ostatním vlastníkům ploch OK, u nichž je koeficient zeleně 20%. V tomto ohledu však kasační soud připomíná, že mu nepřísluší rozhodovat o tom, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití či zda by nebylo výhodnější vymezit podmínky jeho využívání jiným způsobem. Stejně tak je třeba nicméně dbát na ochranu práv vlastníků pozemků či staveb v regulovaném území při respektu k právu na samosprávu či ochranu veřejného zájmu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS z 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). O diskriminaci by se jednalo tehdy, pokud

by pro různé subjekty ve stejných situacích byla zakládána odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních podmínek byly určité subjekty znevýhodňovány bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Stěžovatelka v této souvislosti především ani neuvedla konkrétní pozemky či plochy OK, které jsou alespoň rámcově totožné s plochou Z19 a u kterých je zvolen odlišný přístup. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně odkazuje na všechny plochy OK, u kterých je stanoven koeficient zeleně 20% a zároveň není požadováno vypracování územní studie. Odpůrkyně i krajský soud nicméně poměrně podrobně popsaly specifikum plochy Z19, které je jednoznačně územně nejrozsáhlejší plochou OK, ke které se svou velikostí přibližuje jen plocha Z197, která je však určena pro bydlení v rodinných domech. Ostatní plochy OK jsou oproti ploše Z19 několikanásobně menší. Odlišný přístup se však neodvíjí jen od velikosti plochy, ale i od její blízkosti historického centra obce a okolní bytové zástavby. Zmiňuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti v této souvislosti (opět toliko obecně) stanoviska dotčených orgánů, resp. rozpor se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje, lze poznamenat, že z textu koordinovaného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje z 10. 8. 2018, čj. 088695/2018/KUSK, vyplývá, že požadavek na opětovné navýšení koeficientu zeleně se vztahuje především k ploše Z19, neboť dle zásad územního rozvoje se koeficient zeleně ve výši 40% týká především výstavby logistických a průmyslových areálů s přihlédnutím ke specifickým umístění a velikosti areálu. Ani v tomto ohledu tedy nemůže být kasační argumentace stěžovatelky důvodná.

[14] Jde-li pak o stěžovatelkou zmiňovanou stavební uzávěru, která dopadá i na její pozemky v ploše Z19, a fakticky tak podle ní znemožnila realizaci již povoleného projektu, nezbyvá, než poukázat na § 101b odst. 3 s. ř. s., podle něhož soud při přezkumu opatření obecné povahy vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy. Zmiňovaná stavební uzávěra byla vydána později než nyní přezkoumávané opatření obecné povahy (a to až po podání návrhu ke krajskému soudu), navíc zcela samostatně zavádí regulaci odlišnou od regulace, kterou přináší napadená změna územního plánu. Stavební uzávěry si byl ostatně vědom i krajský soud, který na ni i v odůvodnění napadeného rozsudku reagoval (viz bod 69. odůvodnění). Pokud stěžovatelka se stavební uzávěrou nesouhlasila, měla možnost navrhnout její zrušení cestou samostatného návrhu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádnou z uplatněných kasačních námitek důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení odpůrkyně vycházel soud z již existující praxe, podle níž po obcích, které ze zákona nemají úřady územního plánování, nelze požadovat, aby měly odborný právní aparát, který bude schopen poskytnout pomoc v řízení před kasačním soudem. Pokud proto nebude prokázán opak, lze vycházet z toho, že obce, které nejsou obcemi s rozšířenou působností, standardně nemají vlastního právníka (osobu s vysokoškolským právnickým vzděláním vyžadovaným k výkonu advokacie), který by jim byl schopen při obhajování územně plánovací dokumentace pomoci v řízení před Nejvyšším správním soudem. Náklady na advokáta, který je bude zastupovat, tak budou náklady účelně vynaloženými, i pokud nepůjde o stěžovatele, u něhož je takové zastoupení povinné (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2020, čj. 8 As 102/2018 - 62). Uvedené závěry lze aplikovat i na případ odpůrkyně.

[17] Zástupce odpůrkyně učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. Za ten mu náleží

pokračování

mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Jelikož je zástupce odpůrkyně společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Stěžovatelka je proto povinna odpůrkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti zaplatit částku 4 114 Kč.

[18] Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným odůvodňovaly. Osoby zúčastněné proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu